

Daniel og de sytti årkene: Hvor er vi i dag?

Av Jan Lilleby

NB: Jeg har redigert litt i artikkelen pr.
5.10.2021.

For cirka tjue år siden lagde jeg en radio-serie (ble sendt i FM nærradio i Oslo området) over Daniels sytti årker, basert på Dan. 9. ☐☐ Dessverre er lydopptakene ikke tilgjengelig – så jeg har prøvd å lese meg opp i emnet igjen.

En lang rekke teologer og bibellærere har opp gjennom årene kommet med utredninger om Dan. 9 – særlig med tanke på Jesu første advent.

Den mest profilerte bibellærer i dette emnet viser seg å være Sir Robert Anderson, og hans bok «The Coming Prince» har☐☐ blitt en☐☐ 'må ha' for alle som gransker Daniel og profetiene om Messias og endetiden. Hans bok har blitt et standardverk, og det finnes ennå tilgjengelig og kan kjøpes på internett.☐☐ Finnes ikke oversatt til norsk dessverre.

Hans bok er også lagt ut på noen kristne nettsteder i fritt PDF format og kan leses av alle.

I mitt ny-studie i emnet har jeg støttet meg en del til utredninger utført av☐☐ versebyverseministry.org☐☐ hva gjelder en rekke bibelfakta/historikk. Grunnen er at nettstedet har klart å forfatte et fint☐☐ konsentrat av fakta, og i legmanns-språk slik at vi ikke skal drukne i faguttrykk og floskler.

Jeg fikk en☐☐ liten☐☐ dytt i ryggen hva gjelder Daniel 9, av en av mine kontakter som også liker å følge med på mitt nettsted. Han minnet meg på☐☐ kanskje☐☐ å☐☐ forklare☐☐ hvor ☐ i endetidsbildet vi står i dag i forhold til Daniels tidsangivelser/profetier.

Ja, hvor er vi i dag – Kristi menighet på jord?

Dette vil vi nå se litt på, og jeg håper det kan være til hjelp for leserne.

PROFETIENE OM JESU FØRSTE ADVENT

Daniel, som de fleste bibellesere vet, fikk gjentatte besøk av erkeengelen Gabriel som forklarte de profet-synene Daniel fikk av Gud. Engelen la ut om en☐☐ viss tidsregning☐☐ festet på visse hendelser – som gir leserne av Daniels bok mulighet til å finne frem i kalenderen om riktige årstall.

Slik var det i Dan. 9 og synene om de sytti årkene.☐☐ Vi skal i denne forbindelse være oppmerksom på at man

i det 8. kapittel ser at Daniel fikk
◻ flere syner◻◻ og han hadde allerede
blitt belært av Gabriel. ◻◻ Det 8.
kapittel sentreres mest rundt
profetiene om Antikrist og den
katastrofen han vil bli for Israel i
endetiden. Så Daniel 9 og de sytti
åraker er en◻◻ mer detaljert
utlegning◻◻ – og som gjelder samme
sak. Hovedsaken i Dan. 9 er at
profeten får vite◻◻ eksakte tider og
steder.

Gabriel veiledet Daniel gjennom synene med nøyaktig
forklaring.◻◻ Mine bibelsitater er fra Norsk Bibel As ◻◻ 1988
oversettelsen.

Dan. 9,19 gir oss avslutningen på Daniels bønn til Gud, for
de bekymringer han hadde om Jerusalem og Israels folk. Han
var jo i fangenskap i Babylon, og han ba hver dag til Herren
med sitt ansikt vendt mot vest, mot Israels land med
lengsel:

*«Herre, hør! Herre, tilgi! Herre, gi akt og gjør det, dryg
ikke – for din egen skyld, min Gud! For din stad og ditt
folk er kalt med ditt navn.»*

Daniel appellerte til Guds store nåde og barmhjertighet (v.
◻ 17-18) – og Daniel ble nok rystet – for plutselig kom
engelen Gabriel inn i rommet.

*Dan.9, 21-23: «...mens jeg ennå talte i bønnen, da kom
Gabriel, den mannen som jeg før hadde sett i synet, og rørte
ved meg i min store avmakt. Det var ved tiden for
kveldsofferet. - - Han lærte meg, talte til meg og sa:
Daniel, nå er jeg kommet hit for å lære deg å forstå. - -
Med det samme du begynte å frambære dine ydmyke bønner, gikk
det ut et ord, og nå er jeg kommet for å kunngjøre deg det.
For du er høyt elsket. Så merk deg ordet og gi akt på
synet.»*

Gabriel gir profeten◻◻ to framtidige personer◻◻ som skal
komme. Den ene er Messias (en Salvete, v. 25) og hans
motstykke/fiende – en◻◻ fyrste◻◻ som kommer, og◻◻ dette var
keiser Vespasian, som lot sin sønn Titus lede felttoget i
årene 66-70.◻◻ (v. 26). De skal komme til et gjenoppbygget
Jerusalem som forklart:

*Dan. 9, 25: «Du skal vite og forstå: Fra den◻◻ **tid**◻◻ et ord
går ut◻◻ om å gjenreise og bygge Jerusalem, inntil en Salvete
(Jesus), en fyrste står fram, skal det gå◻◻ **sju uker og
sekstito uker.**◻◻ Det skal igjen settes i stand og oppbygges
med gater og vollgraver, men under tidenes trengsel».*

Her får vi◻◻ Jesu første advent.◻◻ Han skal komme til et
gjenoppbygget Jerusalem etter at det er gått til sammen 69◻
åraker. Nevnelser av de syv uker først (åraker, som da er
lik 49 kalenderår) har å gjøre med den tid det tar å
gjenreise Jerusalem fra og med at et edikt er utstedt og
jødene gitt fri utreise til deres hjemland. Dette skjedde
under Nehemja og Esra, det tok tre 'Aliaer' over årene. Men

bare cirka ti prosent av eksil-jødene vendte tilbake. Gabriels forklaring om at et ord skulle gå ut – ble oppfylt i historien da kong Kyros (engelsk, *Cyrus The Great*) i år A) 456 f. Kr.,... eller i år B) 538 f. Kr. en forskjell på 82 år alternativene imellom, - ga sitt edikt.

For å bite dette av: Det er den bibelske kronologi som er den riktige. Alt. B er basert på **Klaudios Ptolemaios** sitt oppsett (han ble født i 70 e. Kr. og døde i år 161). En egyptisk astronom og geograf/vitenskapsmann. Det er hans kalender beregninger og verdensforståelse som vår tids oldtidskalender over herskere og kongeriker er basert på i utgangspunktet, dessverre. Han satte Jorden i sentrum for sitt verdenssyn. Se bildet her.

Dr. David Cooper, blant andre forskere, avviser ham, ikke minst fordi den persiske nasjonal-historie som er bevart i Firdusi ((Iran) bekrefter Bibelens tidsangivelser. Det samme gjør den jødiske nasjonal-historie som er bevart i Sedar Olam, og Josefus sine skrifter. Ptolemaios avvek altså fra bibelsk-jødisk kalender system. Men verdens kristenhet har ikke maktet eller hatt vilje til noe hardt oppgjør i denne saken.

Det er i Krønikerne vi finner Kyros sitt edikt, som ble utstedt samme år han besteg tronen i Persia:

2 Krøn. 36, 22-23: «Så skjedde det i perserkongen Kyros' første år. For at Herrens ord i Jeremias munn skulle oppfylles, vakte Herren slike tanker i perserkongen Kyros' ånd at han lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunngjøre **ved en skrivelse**, - - - Så sier Kyros, kongen i Persia: Herren, himmelens Gud, har gitt meg alle jordens riker. Og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem i Juda. Er det noen blant dere som hører til hans folk – må Herren hans Gud være med ham: Han kan dra dit!»

Tar vi så med Jesajas ord i Jes. 44, 28 – så kan vi være hundre prosent sikre på at det var Kyros' edikt som **oppfylte** Gabriels forklaring til Daniel om tidene for Jerusalems gjenreisning og Jesus Messias' første advent:

«Og det er jeg (Herren) som sier om Kyros: Han er min hyrde. Han skal fullføre alt som er meg til behag. Han skal si til Jerusalem: Du skal bygges opp igjen! – og til templet: Du skal bli grunnlagt!»

Alle vet vel stort sett nå, at de diverse datoer for Kristi fødsel etc. er i ulage hva gjelder våre bibler/oversettelser. Menneskelige hender har nok bidratt til uoverenstemmelsene i så måte.

Den tidlige katolske kirke besluttet å 'legge' Jesu fødsel til desember, og datert den 24 dagen. I virkelighetens verden ble Jesus født i slutten av september! Bare en liten kuriositet. Manntalls-ordren fra keiser Augustus utgikk ikke

i år 1 men i år 4 f. Kr. – det er historisk stadfestet i de romerske annaler. Når vi så tar oss et aldri så lite 'kvantesprang', rent bibelsk-kronologisk, tilbake i Det gamle Testamente og tar til notat at det skulle gå 483 år fra ediktet til Kyros ble gitt inntil Jerusalem var gjenoppbygd og – endelig – jødernes Messias ankom, - så får vi nok den korrekte tidslinjen for disse viktige hendelsene. Dette vil lande oss i år 6-5 f. Kr. – Jesu fødsel – og talt fram til år 27 e. Kr. da han døde på korset. Dette er de korrekte datoer/år i følge Dan. 9 og de sytti årkene, hvorav det ennå gjenstår at den syttiende skal begynne. Det er gått med 69 uker= 483 kalenderår, og teller vi så tilbake fra år 27 e. Kr. kommer vi til år 456 da Kyros inntok sin trone og utgav sitt edikt om jødernes frihet. (I en nyere artikkel så korrigerer jeg for Jesu dødsdato, som må ha vært ÅR 28 – pga. at bare slik passer dag og år inn med de fire evangelienes historikk!) Det er dermed en 'glidning' på ett år i forhold til året da Kyros' edikt ble gitt slik historikken er nedtegnet i persiske dokumenter og i de jødiske. Dette til tross: Da ser vi uansett at Klaudios Ptolemaios' kalender er helt feil, med minst 81 år! Men man kan nok ta forbehold generelt – fordi jødisk kalendersystem er alltid basert på månefasene, og dermed blir det mye finregning og justerings-beregninger. Med en slik komplisert kalender-beregning basert på månefaser, er det helt kurrant å akseptere denne glidningen på pluss-minus ett år som ovenfor.

Selve månestillingen slik den iflg. fag-astronomien stod i år 28 og – som alltid – viste når det var den 14. Nisan i jødernes kalender som var påske, så blir dette den faktor som helt avgjort kan slå fast at Jesus døde og han oppstod igjen, i år 28 – faktisk like før kl. 18.00 (solnedgangs tid i Jerusalem) lørdag den 1. mai. Den tredje dag utløp da solnedgang inntraff og det ble søndag 2. mai, dagen da kvinnene kom til en tom grav om morgenen. Jesus var tre dager og netter i graven slik det er skrevet. Han døde altså onsdag den 28. april i år 28 e. Kr. Og som oppfylte Daniels profeti om at det skulle gå 69 årker (483 år) til Messias skulle bli drept.

Jeg har nevnt Sir Robert Anderson ovenfor. Hans bok «The Coming Prince» omfatter et nøyaktig månefase-foredrag som jo er jødedommens system for inndeling av festdager, sabbater, kalender og år. Kort fortalt: Boken beviser ved disse nedtegnelsene om månens stilling i forhold til jødisk praksis i overholdelsen av Mose lov, at det aldri var rom for noen annen person i hele verdenshistorien som kunne være jødernes Messias. Bare Jesus oppfylte de mange kravene i kronologien for at det var den rette Messias.

Vi husker vel at det var i påskehøytiden at Jesus holdt nattverden, red inn i Jerusalem på en asenines fole, døde på et kors, oppsto den tredje dag, osv. Og alt faller totalt sammen med Daniels profetier om Messias' komme og død.

MEN: Dessverre så konkluderte Anderson feil, da han mente at

Jesus døde i år 32. Dette kan bevises som helt feil årstall idet fag-astronomien viser at da var 14. Nisan på mandag 14. april – noe som gir oss torsdag før solnedgang den 17. april, og da ville altså påfølgende morgen være på den 18. april, en fredag. Så år 32 kan aldri ha vært Jesu dødsår.

(Innredigert i artikkel, de fire forgående avsnittene, den 5.10.2021)

Dan. 9, 26: «Etter de **sekstito ukene** (som fulgte etter de første syv ukene, min bemerkn.) skal **Den Salvede utryddes** og intet ha. Byen og helligdommen (Jerusalem og templet, min bemerkn.) skal bli ødelagt av folket til en fyrste som kommer (keiser Vespasians hærer, min bemerkn.) – og slutten på det er oversvømmelse. Og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet.»

I Dan. 9, 27 hopper Gabriel inn i endetiden, i hvilken vi i dag befinner oss, når vi også tar inn i bildet her at **menigheten** på jord har eksistert i like under 2000 år.

Hvis vi delte opp de cirka 2000 årene i 20 like deler (å 100 år) – så tør jeg påstå at vi nå i våre dager befinner oss i den 20. delen, altså de siste hundre årene et sted, før den syttiende åruken med trengsel i Israel og Jesu gjenkomst. Og deler vi denne siste 20. delen i fire ganger 25 år, så våger jeg å påstå at vi er nyss i ferd med å begynne på den siste fjerde-delen om en to-tre års tid. Det er høyst sannsynlig. Vi lever virkelig i den såkalte endetiden slik Bibelen bruker dette begrepet. **OBS: Ingen må oppfatte mine ord her som om dette skulle være noen profeti. Dette er rent resonnement ut fra hva Bibelen har å si i saken, og intet annet.**

Mellom det at Jesus ble korsfestet, døde og ble oppreist fra de døde og fór opp til himmelen, og til at den syttiende åruken begynner å tikke, finner vi på en måte et **tidsvakuum** – om hvilket Gabriel ikke gav noen forklaring. Det var holdt hemmelig.

Ingen av profetene i GT og heller ingen av apostlene, unntatt Paulus, fikk åpenbart noe. Vers 26 viser jo en total ødeleggelse av Israel «..ødeleggelse er fast besluttet». Israel ble ødelagt den 10. september år 70 e. Kr. Se Jesu lignelse om Kongens utsendinger i Matt. 22, 7 – romerne ble brukt av Herren til å **hevne de udåder** som fariseerne utførte mot den messianske Jesus-troende menighet, og Jerusalem ble brannherjet, og templet brent og helt jevnet med jorden. Israel fikk 30 år på seg (tidsrommet i Apostelgjerningene) til å omvende seg til Jesus.

DEN SYTTIENDE ÅRUKEN – ISRAELS STORE TRENGSELSTID

Dan. 9, 27 tar oss til trengselstiden og Antikrists framståelse: «Han (Antikrist) skal stadfeste en pakt med mange for én uke (7 år). Midt i uken skal han bringe matoffer og slaktoffer til å opphøre. På styggedommens vinger skal ødeleggeren komme (Antikrist), og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som volder ødeleggelsen.»

Uttrykket i dette verset, «...midt i uken...» er helt klart den ubeskrevne syttiende åruken som ennå har til gode å begynne. Det er en **én-talls** angivelse i motsetning til de to forgående versene der Gabriel snakket om ukene, i flertall, og nevner totalt bare 69 uker. De syv uker pluss de sekstito uker, totalt 69.

Like plutselig er det også at Gabriel, uten navns nevning, bringer på banen en **tredje personlighet**, «...skal HAN bringe matoffer og slaktoffer til å opphøre...». Men Gabriel gir denne ukjente personen en riktig karakteristik: **Ødeleggeren** – og dette er han som siden i Bibelen blir kalt Antikrist av Johannes, «En annen, som kommer i sitt eget navn» av Jesus, og «Syndens menneske, den lovløse», av Paulus, og i Åpenbaringsboken «Dyret».

Jeg minner leseren om at Gabriel i Dan. 9 talte til profeten vel vitende om at denne oppfattet Gabriel som en som relaterte til belæring om de syner Daniel hadde sett i kapittel 8. På en måte så kan vi regne Dan. 9 som en fortsettelse på det han så i kapittel 8. De hører sammen.

I verset ovenfor ser vi det samme som i Åp. 11 med de to profetene (de er Elias og Moses!) – etter de 1260 dager (v.3) anses vitnenes tjeneste å være ferdig. Det er gått 3 ½ år – 1260 dager, og Gud tillater at Antikrist dreper dem (v.7-8). Det er drapet på de to vitnene som innleder Antikrists dødstokt mot de i Israel som ikke vil ta hans logo-merke på hånd eller i panne. Det er da at han setter seg i det gjenreiste tredje tempel og forlanger å tilbes som Gud. Han stopper den påbegynte jødiske ofringen der i det samme momentet. En falsk Messias. Han har allerede inngått en pakt med Israels regjering sier Dan. 9, 27 – før han begynner terroren og lever opp til kalle-navnet «Ødeleggeren». Se for øvrig min artikkel på nettsiden om det tredje tempel.

Denne siste halvdel av den syttiende åruken er lavmålet for Israel og trengselslidelsene er på det verste, de årene kalles for 42 måneder i Åp. 11, 2 og Jerusalem skal tråkkes ned (les herjes med). Det er dette Jesus kommer og avbryter og stopper, slik han sa i Matt. 24, 22 – at dersom det ikke ble stoppet så ville Israel gå helt under.

Av Jeremias ble denne syttiende åruken kalt for «..en trengselstid er det for Jakob..». Jer. 30, 7. I Hoseas 5, 15 finner vi den syttiende åruken likeså:

«...I sin trengsel skal de søke meg med alvor».

5. Mos. 28, 62 var Mose profeti om hva som skulle skje med det ugudelige Israel i endetiden, den syttiende årukens alvorlige konsekvenser:

«Bare en liten flokk skal bli igjen av dere – dere som var så tallrike som himmelens stjerner – fordi du ikke hørte på Herren (Jesus) din Guds røst.»

Sakarja 13, 8 vitner om det samme som Moses, bare tallfestet nøyere i brøk-form:

«I hele landet, sier Herren, skal to tredjedeler utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal bli spart.»

MENIGHETEN I TIDEN FØR DEN SYTTIENDE ÅRUKEN

Jeg har alt antydnet ovenfor at vi kanskje bare har cirka et kvart århundre igjen, før den syttiende åruken i Daniel 9 inntreer og dette betyr da slutten på den nåværende tidshusholdningen med menigheten og det frie nådeevangeliet. Når åruken begynner, så starter den ved at Elias og Moses kommer ned fra himmelen og begynner å utfordre og påkalle svære skremmende tegn mot Israel og dets ugudelige lederskap.

Derfor vil det være slik at menigheten, så mange som er i live av den, vil tas rett inn i det himmelske ved Guds overnaturlige inngrep. De troende som døde før menighetens tid er ute, de oppvekkes til liv i himmelen hos Gud. Kol. 3,1-3.

Ved dette har da Gud gjeninnført det profetiske programmet for Israel, og gjennom den store trengselstiden på syv år vil han bringe fram et Jesus-troende og lydige folk, en nasjon for Gud og Kristus. Disse skal gå inn i Tusenårsriket som Jesus innstifter ved sitt komme ned til jorden.

Mange har opp gjennom årene spurt seg om hvorfor menighetens tid på jord kan ha drøyd ut så utrolig lenge, nesten 2000 år.

Dan. 8, 23 gir et svar – og dette peker på at det er fordi Gud avventer at den falne jødedom, de som står Kristus imot, skal modnes i synden til dom!

«I den siste tid (i endetiden, min bemerkning.) av deres herredømme, når overtrederne har **fylt sine synders mål**, skal det stå fram en konge (Antikrist, min bemerkning.) med frekt ansikt og kyndig i onde råd.»

Vi har ikke vært her i snart 2000 år, som en menighet for Gud og Kristus, bare fordi Gud vil ha vekkelser og mange mennesker frelst. Det er fint om mange kunne bli frelst, men den **virkelige bibelske årsak** til at det har gått så lang tid for menigheten på jord, er at Gud dryger helt til han ser at jødedommens synd er blitt fullmoden. Deretter kommer dom. Det skjer i den syttiende åruken.

Jeg kunne kanskje fortsatt og malt dette ut mer og mer, men jeg tror at jeg lar det bli med dette.

En gitt dag der fremme – om ikke så altfor lenge – så har Gud en forløsningens dag for sin menighet, dagen da vi tas til himmelen.

Ef. 4, 30:

«Og gjør ikke Guds **Hellige Ånd** sorg, han som dere har fått som segl **til forløsningens dag**.»